

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 507/2011-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. G. P., B., zastúpenej advokátom Mgr. V. Š., B., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 49 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo 185/2010 z 28. júla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. G. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. októbra 2011 doručená sťažnosť Mgr. G. P. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 49 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžo 185/2010 z 28. júla 2011 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je účastníčkou konania, v ktorom sa žalobou domáhala preskúmania rozhodnutia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v B., Krajského dopravného inšpektorátu (ďalej len „KDI“) č. p. KRP-P-160/DI-BCP-2008ok z 13. januára 2009, ktorým tento zamietol dovolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru B., Okresného dopravného inšpektorátu V (ďalej len „ODI“) o priestupku č. p. ORP-P-1565/V-OBCP-2008 zo 6. novembra 2008, ktorým bola sťažovateľka uznaná vinnou zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a bola jej uložená sankcia – pokuta vo výške 1 000 Sk a povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 500 Sk.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 4 S 27/09-38 zo 14. mája 2010 žalobu zamietol a na odvolanie sťažovateľky vo veci rozhodoval najvyšší (odvolací) súd, ktorý napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok krajského súdu.

Sťažovateľka v časti sťažnosti uviedla svoje výhrady k rozhodnutiam správnych orgánov ODI a KDI, ako aj k rozsudku krajského súdu, ktoré zhrnula takto:

«1. Chráneným záujmom v prípade priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky je bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky, nie abstraktný „poriadok na ceste“. Konanie sťažovateľky ani v najmenšom nenarušilo ani plynulosť, ani bezpečnosť cestnej premávky, nenastal teda negatívny následok vyžadovaný zákonom a judikatúrou. Sťažovateľka svojím konaním nespôsobila ani len ohrozenie záujmu chráneného zákonom.

Hliadka na mieste neoznámila sťažovateľke obvinenie z priestupku, pre ktorý bola neskôr stíhaná a za ktorý možno uložiť iba peňažnú sankciu, ale bola obviňovaná zo spáchania iného, omnoho závažnejšieho priestupku, za ktorý možno uložiť zákaz činnosti. Potvrdením tejto skutočnosti je už sama skutočnosť, že sťažovateľke bol na mieste zadržaný vodičský preukaz. Sťažovateľka teda ani nemohla uznať vinu v blokovom konaní. Keby jej bolo oznámené obvinenie z banálneho priestupku, pre ktorý bola nakoniec potrestaná, zaplatila by pokutu v blokovom konaní a nemuselo by dôjsť následnému správne konaniu a sťažovateľka by nemusela znášať trovy správneho konania vo výške polovice pokuty.

Por. Bc. O. K. bol voči sťažovateľke zjavne subjektívne negatívne zaujatý, čo naplno manifestoval v odôvodnení rozhodnutia, v ktorom sa snažil sťažovateľku „usvedčiť“ zo spáchania priestupku, ktorý nebol predmetom konania a obhajoval nezákonný postup hliadky.

Odôvodnenie druhu a výšky sankcie v rozhodnutí ODI aj KDI nebolo v súlade s ust. § 12 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., nakoľko zo siedmich zákonných kritérií sa vysporiadali iba s jedným - predchádzajúcim potrestaním sťažovateľky. Aj uvedené kritérium však posúdili nelogicky a svojvoľne.»

K napadnutému rozsudku najvyššieho súdu v časti posudzovania materiálnej stránky priestupku sťažovateľka uviedla, že nebola obvinená z porušenia povinnosti dať znamenie o zmene smeru jazdy, keďže takéto (ne)konanie jej nebolo preukázané a ona ho od začiatku dôsledne popierala. „Je preto prekvapujúce, ak NS SR túto skutočnosť prijíma ako preukázaný fakt. Z pohľadu úvah NS SR ide pritom o podstatný moment, pretože ak je pravdou, že sťažovateľka znamenie o zmene smeru jazdy dávala, tak naopak informovala dotknutých vodičov, aký manéver mieni urobiť a teda žiadne prekvapenie im nemohla spôsobiť.

Sťažovateľka svojim protiprávnym konaním nespôsobila žiadne ohrozenie bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a teda nenaplnila materiálnu stránku priestupku, napriek tomu bola uznaná vinnou zo spáchania priestupku.

NS SR dokonca svoje rozhodnutie založil na domnienke o inom protiprávnom konaní, ktoré sťažovateľke nebolo nikdy preukázané a na základe tejto domnienky skonštatoval, že sťažovateľka svojim konaním ohrozila záujem chránený príslušnou skutkovou podstatou priestupku.“

K trovám konania sťažovateľka poukázala na to, že v tejto časti odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyšší súd «argumentuje mimoriadne nelogicky, keď záver, že priestupok nebol na mieste spoľahlivo zistený, vyvodzuje zo skutočnosti, že sťažovateľka nesúhlasila so zisteniami hliadky. Spoľahlivosť zistenia priestupku sa neposudzuje podľa súhlasu obvineného, ale podľa jednoznačnosti dôkazov. Sťažovateľka pritom so zisteniami hliadky logicky nemohla súhlasiť, keďže obsahom „zistení“ bolo spáchanie vážneho dopravného priestupku a s tým súvisiace zadržanie vodičského preukazu.

Sťažovateľke je teda vyčítané, že nesúhlasila s obvinením, ktoré sa ukázalo ako nepravdivé a tento jej nesúhlas je interpretovaný ako dôvod, prečo je správne, že jej bola uložená náhrada trov konania. Takéto posúdenie veci je zjavne svojvoľným a extrémne nelogickým.

Účelom náhrady trov konania je preniesť náklady konania na osobu, ktorá konanie zavinila. V danom prípade však skutočnosť, že priestupok nebol, a ani nemohol byť prejednaný v blokovom konaní, zavinila hliadka PZ, nie sťažovateľka. Pokiaľ je za takejto situácie sťažovateľke uložená náhrada trov konania, ide o extrémne nespravodlivú aplikáciu zákona. Inštitút neuloženia náhrady trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa pritom je zákonom upraveným spôsobom na vylúčenie prípadov extrémnej nespravodlivosti, ktorý v prípade sťažovateľky bezdôvodne nebol využitý.»

Ďalej podľa názoru sťažovateľky neobstojí tvrdenie najvyššieho súdu, že neuviedla žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by mali svedčiť o zaujatosti por. Bc. K. „Naopak, sťažovateľka tak v prvostupňovom, ako aj v odvolacom konaní podrobne poukazovala na jednotlivé časti odôvodnenia rozhodnutia KDI, ktorými por. Bc. K. manifestoval svoju antipatiu voči sťažovateľke. NS SR však zjavne nezaujatosť chápe zužujúco ako nezaujatosť objektívnu, t. j. neexistenciu osobných, rodinných, či iných väzieb k účastníkovi konania.

Zužujúci výklad nezaujatosti, ako ho vykonal NS SR je v extrémnom nesúlade s judikatúrou ÚS SR a ESĽP a svojim dôsledkom zakladá porušenie práva sťažovateľky(...)“

K odôvodneniu sankcie sťažovateľka uviedla, že „konštatovanie NS SR, že KDI uviedol v rozhodnutí, s ktorými kritériami sa vysporiadal, predovšetkým predstavuje povrchnú a formálnu aplikáciu právnej normy, pričom je v príkrom rozpore s konštantnou judikatúrou. Riadne odôvodnenie uloženej sankcie totiž vyžaduje jednotlivo uviesť, akým spôsobom sa s tým ktorým kritériom správny orgán vysporiadal, t. j. aké boli skutkové východiská a aké právne závery. Nepostačuje iba formálne uviesť, že správny orgán zákonné kritéria aplikoval a posúdil. Takýto postup je aplikáciou právnej normy v rozpore s jej účelom a zmyslom, čím zakladá porušenie ústavného práva sťažovateľky garantového čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR. Rovnako nerešpektovanie konštantnej judikatúry má za následok porušenie práv sťažovateľky garantovaných čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR.“

Na základe uvedeného v závere sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vo veci rozhodol týmto nálezom:

„Najvyšší súd SR svojím rozsudkom zo dňa 28. 07. 2011, sp. zn. 8Sžo/185/2010 porušil základné práva sťažovateľky zaručené v čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 49 a čl. 50 ods. 2.

Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. 07. 2011, sp. zn. 8Sžo/185/2010 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

Najvyšší súd SR je povinný zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania na účet jej právneho zástupcu do dvoch týždňov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Z napadnutého rozsudku najvyššieho (odvolacieho) súdu sp. zn. 8 Sžo 185/2010 z 28. júla 2010 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok krajského súdu sp. zn. 4 S 27/09 zo 14. mája 2010. V odôvodnení rozsudku najvyšší súd uviedol:

„(...) žalobkyňa (sťažovateľka, pozn.) sa dopustila priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, keď iným spôsobom ako vymedzuje zák. o priestupkoch porušila všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky (zák. o premávke na pozemných komunikáciách), ktorý priestupok spočíval v tom, že žalobkyňa ako vodička motorového vozidla nedbala na dopravné značenie V13 - šikmé rovnobežné čiary.

Polemiku žalobkyne o tom, že svojím konaním nenarušila ani plynulosť ani bezpečnosť cestnej premávky, a teda nenastal negatívny následok vyžadovaný zákonom, považoval odvolací súd za nedôvodnú.

Dopravné značky a dopravné zariadenia slúžia na riadenie cestnej premávky, ich úlohou je usmerňovať a regulovať správanie účastníkov cestnej premávky, a tým zabezpečiť určitý stupeň predvídateľnosti ich správania v cestnej premávke.

Z obsahu administratívneho spisu (zápisnica z ústneho pojednania priestupku) vyplýva, že žalobkyňa ako vodička motorového vozidla jazdila v ľavom (z pohľadu príslušníkov PZ) jazdnom pruhu a bez toho, aby dávala znamenie na zmenu jazdy prešla cez priestor, do ktorého je vchádzať zakázané, vyznačený dopravnou značkou V13 a zaradila sa do odbočovacieho pruhu. Práve týmto svojím konaním ohrozila bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky ako chránený objekt priestupku, keďže vodiči motorových vozidiel jazdiaci v odbočovacom pruhu, nemuseli dôvodne predpokladať a očakávať

motorové vozidlo žalobkyne, zaradujúce sa z ľavej strany (z pohľadu týchto vodičov), keďže sa tam nachádza vodorovná dopravná značka, ktorá pohyb v tomto priestore zakazuje.

Pokiaľ žalobkyňa namietala nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov pri určení druhu sankcie a jej výšky, a v tejto súvislosti aj rozsudku krajského súdu, je potrebné uviesť, že hoci žalobkyňa v priebehu správneho konania nepreskúmateľnosť rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa neuviedla, odvolací súd sa ňou zaoberal ex offo (§ 250i ods. 3 O. s. p.), pričom dospel záveru, že námietka nie je dôvodná. (...)

Z rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu je zrejмый postup pri použití správnej úvahy pri ukladaní pokuty v určitej výške, keď uviedol, na ktoré skutočnosti prihliadal (závažnosť priestupku, spôsob spáchania, jeho následky, okolnosti, za ktorých bol spáchaný, osobu páchatel'a). Taktiež uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa podľa výpisu z evidenčnej karty v období posledných 2 rokov opakovane spáchala obdobný priestupok v súvislosti s premávkou na pozemných komunikáciách, uložil sankciu, ktorú považoval za primeranú. Z uvedeného je zrejмый spôsob použitia správnej úvahy pri ukladaní výšky sankcie. Napokon sama žalobkyňa v podanom odvolaní, ako aj v správnej žalobe polemizovala s uvedeným právnym názorom správneho orgánu pri ukladaní sankcie v danej výške, keď namietala obdobnosť skôr spáchaného priestupku. Z uvedených dôvodov nemožno rozhodnutie o uložení pokuty považovať za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Pokiaľ žalobkyňa namietala iný charakter (statický) skôr spáchaného priestupku, odvolací súd uvádza, že kategorizácia priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky na statické a dynamické, nemá oporu v zákone a taktiež nespochybňuje skutočnosť, že žalobkyňa sa preukázateľne priestupku dopustila, keď nerešpektovala dopravnú značku. Na základe uvedeného považoval odvolací súd túto námietku za právne irelevantnú. (...)

Odvolací súd, stotožniac sa s názorom súdu prvého stupňa, uvádza, že v danom prípade nebolo možné postupovať v zmysle § 84 zák. o priestupkoch. Pre tento postup neboli splnené podmienky, keďže z administratívneho spisu vyplýva, že žalobkyňa nesúhlasila so zisteniami hliadky, a teda priestupok na mieste nebol spoľahlivo zistený (čomu svedčí aj zmena právnej klasifikácie priestupku v následne vydanom rozhodnutí). (...)

Pokiaľ ide o vznesenú námietku zaujatosti, odvolací súd sa stotožnil s názorom žalobkyne, že táto mohla byť vznesená najskôr v súdnom konaní, avšak je potrebné uviesť, že krajský súd sa ňou správne nezaoberal, keďže žalobkyňa zaujatosť por. Bc. K., poukazujúc na jednotlivé časti odôvodnenia druhostupňového rozhodnutia, videla v neprofesionálnom prístupe, z ktorého bolo zrejmé že tento bol negatívne subjektívne zaujatý voči žalobkyni, iné skutočnosti neuviedla.

Žalobkyňa ani v konaní pred súdom prvého stupňa ani v odvolacom konaní neuviedla konkrétne skutočnosti, ktoré by mali svedčiť o zaujatosti resp. vzbudzovať pochybnosť nezaujatosti por. Bc. K. v zmysle zákonných ustanovení. Konanie o správnej žalobe je ovládané zásadou dispozičnou a nie je úlohou správneho súdu vyhľadávať dôvody svedčiace nezákonnosti rozhodnutia.

Správny poriadok, ktorého subsidiárne použitie vyplýva zo zák. o priestupkoch, stanovuje podmienky, kedy dochádza k vylúčeniu zamestnanca správneho orgánu buď obligatórne (§ 9 ods. 2 Správneho poriadku) alebo fakultatívne (§ 9 ods. 1 Správneho poriadku).

Pre fakultatívne vylúčenie zamestnanca správneho orgánu je potrebné skúmať jeho pomer k veci (určitý priamy alebo nepriamy záujem - majetkový, osobný a. i.), k účastníkom alebo zástupcom (rodinný, kolegiálny, priateľský, nepriateľský a. i.). Nesúhlas alebo nespokojnosť správnu argumentáciou nepatrí medzi dôvody fakultatívneho vylúčenia zamestnanca správneho orgánu z prejednávania veci.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd(...) sa stotožnil so závermi krajského súdu, ktorý mal za preukázané, že dopravný priestupok kladený za vinu žalobkyni sa stal tak, ako to vyplýva z výroku rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. v spojení s § 250ja ods. 3 vety druhej O. s. p.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia

a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Zo sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľka namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv rozsudkom najvyššieho súdu (ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie, pozn.) najmä tým, že sa stotožnil s faktickými a právnymi názormi a závermi krajského súdu (a tým aj vo veci rozhodujúcim správny orgánom, pozn.), ktoré však podľa názoru sťažovateľky vyplývali z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a jeho nesprávneho posúdenia.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca v konaní zistených skutkových záverov a na tomto základe vyvedených právnych záverov.

Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu (nadväzujúce na právny názor krajského súdu a vo veci konajúceho správneho orgánu) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo

na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujúci skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu najvyšší súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 49 a čl. 50 ods. 2 ústavy.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. novembra 2011